

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) V. H., b) J. H., c) Ing. P. H.**, a **d) B.a H.**, všichni zastoupeni JUDr. Josefem Podhorským, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 102, 256 01 Benešov, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2008, č. j. 105932/2008/KUSK, sp. zn. SZ 99729/2008/KUSK ÚSŘ/AB, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. B.**, zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, 186 00 Praha 8, o kasační stížnosti žalobců a) až d) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2012, č. j. 7 A 310/2011-176,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2012, č. j. 7 A 310/2011-176, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] M. B. (stavebník) podal dne 7. 3. 2007 u Městského úřadu ve Vlašimi žádost o stavební povolení na novostavbu haly kovoobráběcí dílny. Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2008, č. j. VYST 31079/07-279/2007 NoJ, Městský úřad ve Vlašimi, odbor výstavby a územního plánování, podanou žádost přezkoumal a vydal stavební povolení podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon"), na stavbu s názvem *„Novostavba haly na pozemku parc. č. 48/1 v Hulicích"*. K odvolání žalobců Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního a stavebního řízení, rozhodnutím ze dne 18. 7. 2008, č. j. 105932/2008/KUSK,

sp. zn. SZ 99729/2008/KUSK ÚSŘ/AB, napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání zamítl.

[2] Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze; ten nejprve rozsudkem ze dne 27. 5. 2011, č. j. 7 Ca 214/2008-104, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 108/2011-139, citovaný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Neztotožnil se s právním názorem městského soudu ohledně interpretace § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a ohledně hodnocení vytýkaných vad předcházejícího správního řízení. V novém řízení městský soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 7 A 310/2011-176, žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobci a) až d) (dále též „stěžovatelé“) napadli rozsudek městského soudu ze dne 30. 5. 2012 včas podanou kasační stížností. V ní zpochybnili zejména postup městského soudu, který v novém řízení rozhodoval v senátu ve zcela jiném složení než při rozhodování o žalobě v původním řízení o podané žalobě (před zrušením rozsudku ze dne 27. 5. 2011 Nejvyšším správním soudem). Tímto postupem bylo stěžovatelům upřeno právo na zákonného soudce. Nadto městský soud po vrácení věci Nejvyšším správním soudem rozhodl bez nařízení jednání. Stěžovatelé tak nebyli poučeni o možnosti vznášet připomínky k soudcům a ke složení senátu. Již na samém počátku řízení vyjádřili stěžovatelé svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání. Pokud městský soud v novém řízení tento požadavek nerespektoval a rozhodl bez nařízení jednání, porušil svým postupem základní procesní práva stěžovatelů.

[4] Je sice pravdou, že po vrácení věci Nejvyšším správním soudem byl městský soud vázán právním názorem vysloveným v kasačním rozsudku. Ten se však netýkal všech sporných otázek předestřených v žalobě. Dosud se žádný soud nevyrovnal s otázkou existence stavební uzávěry (rozhodnutí Středočeského krajského národního výboru v Praze ze dne 30. 11. 1988, č. j. 3350) zajišťující ochranu vodárenské nádrže. Rozhodnutí o stavební uzávěře je nutno ve smyslu § 7 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, považovat za územní rozhodnutí. Dvě územní rozhodnutí vedle sebe současně neobstojí. Stěžovatelé se domnívají, že k územnímu rozhodnutí vydanému pro umístění stavby kovoobráběcí dílny nelze z důvodu zmíněné stavební uzávěry vůbec přihlížet a že takové rozhodnutí je aktem nicotným. Na územním rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právem, nelze vystavět konstrukci napadeného stavebního povolení a tím pádem ani stavbu povolit.

[5] Stěžovatelé dále upozornili na nesprávný závěr žalovaného obsažený v napadeném správním rozhodnutí, podle něhož je povolená novostavba haly přípustná, jelikož se jedná o rozšíření stávající provozovny. Odkázali přitom na rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2010, č. j. 095984/2010/KUSK, a ze dne 27. 5. 2011, č. j. 077523/2011/KUSK, související s kolaudačním řízením a řízením o dodatečném povolení stavby původní kovoobráběcí dílny (dříve opravárenské dílny JZD). Pokud původní projekt dosud nebyl

řádně povolen ani kolaudován, nelze k němu podle stěžovatelů s odkazem na stavební uzávěru napojovat další stavby nebo jej jinak rozšiřovat.

[6] Stěžovatelé dále navrhli jako důkaz spis Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Ca 138/2004 a zpochybnili závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem i Městským soudem v Praze, že k závěrům rozsudku městského soudu ze dne 31. 8. 2006, č. j. 5 Ca 138/2004-43, nelze v tomto řízení přihlížet. Z hlediska technického není bez významu, že povolená novostavba je technicky napojena na stávající nepovolené i nekolaudované stavby továrny; tyto objekty spolu technologicky souvisí a jsou napojeny na stejné inženýrské sítě, rozvody elektřiny, vody i na stejný septik. Není-li kolaudován celý stávající objekt původních dílen JZD, nemohou být kolaudovány ani zmíněné přípojky a rozvody, ani na ně nelze napojit další stavby.

[7] Stěžovatelé rovněž zdůraznili, že ve stavebním povolení není závazně uvedeno, k jakému provoznímu účelu je stavba povolována; nelze tak předpokládat její budoucí využití. Ve stavebním povolení se sice objevuje údaj o rozdělení haly na dílnu, montážní dílnu a sklad železa, není ale zřejmé, k jakému účelu budou dílny využívány. Bez tohoto údaje nemohly dotčené orgány posuzovat soulad stavby s veřejným zájmem. K tomu stěžovatelé odkázali na námitky uplatněné v rámci stavebního i územního řízení. Povolená novostavba je umísťována do bytové zástavby, proto je nutné řádně zkoumat její dopad na okolí.

[8] Dále stěžovatelé namítli, že v řešeném případě nebyly splněny základní technické podmínky výstavby podle vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, zejm. § 4 odst. 1, § 8 odst. 1, § 11 odst. 3, § 13 a § 54 vyhlášky. Podmínky výstavby je nutné posuzovat komplexně k celému komplexu staveb, které na sebe technicky i technologicky navazují a tvoří továrnu.

[9] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelé poukázali na současnou situaci a aktuální průběh stavby. I přesto, že bylo městským soudem vydáno rozhodnutí o odkladu vykonatelnosti, se na předmětné stavbě vykonávaly stavební práce. Stavební úřad byl o této skutečnosti informován, ale ničeho neučinil. V rozporu s rozhodnutím o odkladu vykonatelnosti byla postavena konstrukce haly, která navíc rozměrově neodpovídá dokumentaci ani vydanému stavebnímu povolení. Na oznámení stěžovatelů stavebnímu úřadu ve Vlašimi reagoval vedoucí tohoto úřadu prohlášením, že mu nikdo není nadřízen a může si dělat vše, co bude chtít. Oznámení o provádění nepovolených prací se tak minulo účinkem.

[10] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Přípisem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 7. 2012 stěžovatelé dále sdělili, že nesouhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto ve věci bez nařízení jednání.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné ke kasační stížnosti

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že stěžovatelé podle jeho názoru nebyli omezeni ani zkráceni na právu na přístup k soudu. V průběhu soudního řízení mohli svobodně a v neomezeném rozsahu svá práva uplatňovat, což také činili a v plném rozsahu své postavení využívali.

[13] K námitce stěžovatelů týkající se existence stavební uzávěry žalovaný zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Umístění stavby bylo podle rozhodnutí o stavební uzávěře schváleno a bylo vydáno na základě kladných stanovisek dotčených orgánů. Ve shodě s Nejvyšším správním soudem i městským soudem žalovaný dodal, že stěžovateli uplatněné argumenty přísluší do úrovně územního řízení; v průběhu stavebního řízení se jimi již nelze zabývat.

[14] Žalovaný dále podrobně popsal průběh souvisejícího stavebního řízení, na nějž stěžovatelé odkazovali. Konstatoval, že stavební povolení na původní dílnu bylo sice městským soudem zrušeno, nicméně původní stavba je provozována na základě pravomocného kolaudačního rozhodnutí. Povolenou novostavbu nelze považovat za rozšíření původního objektu, ale je nutné na ni nahlížet jako na stavbu nového, samostatného objektu. Napojení samostatné stavby na stávající zkolaudované sítě neznamená, že nejde o novostavbu. Žalovaný dodal, že všechny přípojky jsou v majetku distributorů a byly vybudovány na základě přihlášek o zřízení nových odběrných míst.

[15] K namítané absenci vymezení účelu povolené stavby v napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na výrok napadeného rozhodnutí stavebního úřadu a na projektovou dokumentaci. Podle jeho názoru je z těchto dokumentů zamýšlený účel stavby dostatečně zřejmý. Rovněž dotčené orgány se k povolení stavby na základě těchto dokumentů vyjádřily.

[16] Ohledně splnění základních technických podmínek výstavby podle vyhlášky č. 137/1998 Sb. žalovaný odkázal na spisový materiál. Obavy stěžovatelů lze podle jeho názoru zcela vyvrátit, neboť je zřejmé, že stavební úřad přezkoumal žádost o stavební povolení z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona.

[17] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla podaná kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnuta.

[18] Vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti nebylo podáno.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou procesních pochybení v řízení před Městským soudem v Praze [důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by byla shledána důvodnou, ztrácelo by jakékoliv opodstatnění dále se meritorně věnovat ostatním námitkám obsaženým v kasační stížnosti.

[22] Stěžovatelé v kasační stížnosti brojili proti nesprávnému složení rozhodujícího senátu Městského soudu v Praze a proti postupu městského soudu, který po vrácení věci Nejvyšším správním soudem ve věci rozhodl, aniž by učinil dotaz na účastníky řízení, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání. Stěžovatelé přitom již od počátku řízení na projednání věci při ústním jednání trvali.

[23] Ze soudního spisu městského soudu sp. zn. 7 A 310/2011 Nejvyšší správní soud zjistil, že po zrušení prvého rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2011 a po vrácení věci tomuto soudu byli účastníci řízení a osoba zúčastněná na řízení přípisy ze dne 24. 5. 2012, č. j. 7 A 310/2011 – 170-172, informováni o složení senátu městského soudu, který ve věci bude v novém řízení rozhodovat podle rozvrhu práce platného pro rok 2012. Účastníci řízení byli poučeni o možnosti vznést případné námitky podjatosti podle § 8 odst. 5 s. ř. s. Poté rozsudkem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 7 A 310/2011-174, Městský soud v Praze žalobu zamítl.

[24] Z výše uvedeného je patrné, že účastníci řízení byli o složení rozhodujícího senátu městského soudu po vrácení věci Nejvyšším správním soudem řádně poučeni. Složení tohoto senátu přitom odpovídá rozvrhu práce Městského soudu v Praze platného pro rok 2012, zejm. ve znění změny č. 7 ze dne 10. 2. 2012, č. j. Spr 4623/2011 (dostupné na internetových stránkách Městského soudu v Praze http://portal.justice.cz/Justice2/soud/soud.aspx?j=36&o=26&k=5663&d=320292), provedené s odkazem na § 41 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů. Námitka nesprávného obsazení senátu, který ve věci rozhodoval, je tedy nedůvodná. Pokud měli stěžovatelé ke složení senátu určité výhrady, které vzbuzovaly pochybnosti o nepodjatosti rozhodujících soudců, mohly své námitky konkretizovat a uplatnit je u městského soudu podle § 8 odst. 5 s. ř. s.; to však stěžovatelé neučinili a ani v kasační stížnosti žádné konkrétní námitky odůvodňující případnou podjatost soudců Městského soudu v Praze, kteří ve věci rozhodovali, neuvedli.

[25] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ačkoliv byli účastníci řízení informováni o novém složení rozhodujícího senátu Městského soudu v Praze a byli poučeni o možnosti vznést námitky podjatosti ve lhůtě 1 týdne, městský soud rozhodl ve věci dříve, než lhůta pro vznesení námitek podjatosti uplynula. Ani dodatečně ovšem žádný z účastníků řízení námitku podjatosti proti soudcům, kteří ve věci rozhodli, neuplatnil, proto lze konstatovat, že popsané dílčí procesní pochybení (rozhodnutí ve věci před uplynutím lhůty jednoho týdne od doručení informace o složení rozhodujícího senátu účastníkům řízení) nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu ve věci samé.

[26] Stejný závěr nicméně nelze učinit u druhé procesní vady, na niž stěžovatelé v kasační stížnosti upozornili, tj. ve vztahu k absenci dotazu městského soudu na účastníky řízení, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. V souladu s citovaným ustanovením *může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[27] Podle ustanovení § 76 odst. 3 s. ř. s. *nejsou-li důvody pro postup podle ustanovení odstavců 1 a 2* (zrušení přezkoumávaného rozhodnutí bez jednání, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti) *nebo podle § 51* (souhlas s rozhodnutím bez jednání), *nařídí předseda senátu jednání*.

[28] Pravidlem je, že k projednání a rozhodnutí věci nařídí soud ústní jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, tato výjimka však musí být vykládána s ohledem na zájmy účastníka řízení restriktivně, neboť je to účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje, a tento účastník také s řízením disponuje.

[29] K uvedené otázce existuje již konstantní judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Ústavní soud tuto otázku nejprve posuzoval ve svém nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07 (N 113/49 SbNU 621), všechna rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na http://nalus.usoud.cz, v němž mj. konstatoval: *„K základním zásadám řádného a ústavního pořádku republiky, odpovídajícím výkonu spravedlnosti a zejména také ústavně zaručeným podmínkám práva na soudní ochranu (hlava pátá čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), náleží - nikoli v poslední řadě - také veřejnost soudních jednání (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a právo účastníka soudního řízení se jej s příslušnými procesními právy zúčastnit (...). Z pohledu práva jednoduchého relevantního pro její ústavněprávní posouzení dopadají na předmětnou věc zejména ustanovení § 49 odst. 1, § 51, § 76 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Z nich (kromě dalšího) vyplývá, že k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání, k němuž předvolá účastníky. Uvedený imperativ adresovaný soudu platí potud, pokud nejsou splněny podmínky výluky z této povinnosti v nich taxativně obsažené. Pro tento způsob legislativně technického zakotvení třeba a contrario (bezvýhradně) vyvozovat, že případy v nich neuvedené pod aspektem ústavně zaručeného základního práva na soudní ochranu non lege artis provedeným ‚extenzivním výkladem` podřadit nelze.“* Po vzoru Ústavního soudu rozhodl v obdobné situaci rovněž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008-110; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz.

[30] Od okolností, které Ústavní soud posuzoval v citovaném nálezu, ovšem Ústavní soud posléze jednoznačně odlišil případy, kdy Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku beze zbytku vyřeší rozhodnou právní otázku a v důsledku vázanosti městského soudu vysloveným právním názorem mu Nejvyšší správní soud v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení v novém řízení neponechá; v takovém řízení nebude nutné vyžadovat, aby městský soud vyzýval účastníky řízení k vyjádření souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání podle § 51 s. ř. s. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS

786/08, nebo ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 1632/08, a ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1634/08).

[31] Z dosavadní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce tedy vyplývá, že je třeba rozlišovat dvě situace, kdy krajský soud rozhoduje bez jednání ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je povinen podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu zabývat se dále určitými pro věc rozhodnými otázkami, které dosud nebyly ani Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny. Ve druhém případě již byla naopak rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbývá žádný prostor pro vlastní uvážení. V obou případech je opominutí krajského soudu nařídit ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání, procesní vadou, konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s. V prvním případě však taková vada zakládá porušení ústavních práv žalobce a je zároveň vadou řízení před soudem, která mohla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci bylo nařízeno jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008-129, nebo ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 As 25/2011-82).

[32] Nyní posuzovaná věc patří zcela nepochybně mezi první skupinu případů, kdy věc nebyla předcházejícím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu beze zbytku vyřešena, neboť v předchozím řízení o kasační stížnosti žalovaného se zdejší soud závazně vyjádřil jen k některým námitkám [k otázce interpretace § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a k otázce závažnosti vad předcházejícího správního řízení], nicméně k jiným otázkám řešeným městským soudem na podkladě žalobních námitek, se zdejší soud s ohledem na obsah prvé kasační žalovaného vyjádřit nemohl. Dosud tedy ze strany Nejvyššího správního soudu zůstaly nezodpovězeny např. námitka existence stavební uzávěry (a s tím spojená tvrzená nicotnost územního rozhodnutí), námitka absence vymezení účelu stavby ve stavebním povolení či námitka nedodržení obecných technických požadavků na výstavbu, jež stěžovatelé vznesli v nyní podané kasační stížnosti.

[33] Výsledek sporu byl tedy i po zrušení prvého rozsudku Městského soudu v Praze Nejvyšším správním soudem nadále plně otevřený, takže městský soud nebyl oprávněn bez opětovného zaslání výzvy účastníkům řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout ve věci bez jednání, ledaže by ovšem bylo možné přijmout závěr, že obě strany již souhlas s rozhodnutím bez jednání udělily, a to ještě před tím, než ve věci poprvé rozhodoval městský soud. Takový názor však explicitně odmítl Ústavní soud v již citovaném usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: „*Souhlas poskytnutý stěžovatelem v přípise ze dne 15. 5. 2006, tzn. ještě před vydáním prvního rozsudku ve věci, nebyl dle názoru Ústavního soudu možno bez dalšího vztahovat i na řízení po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem, neboť procesní situace, za níž byl poskytnut, byla zcela odlišná.*“ Z toho závěru Ústavního soudu musí Nejvyšší správní soud vycházet, a to zvláště za situace v předmětné

věci, kdy jak žalovaný (přípis ze dne 16. 10. 2008, založený na č. l. 23 spisu městského soudu) tak stěžovatelé (přípis ze dne 11. 1. 2009, založený na č. l. 48 spisu městského soudu) dali před prvním rozhodnutím městského soudu ve věci samé jasně najevo, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

[34] Lze uzavřít, že pokud městský soud rozhodl ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, bez nařízení ústního jednání, aniž by předtím účastníkům řízení zaslal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. či aniž by shledal důvody pro rozhodnutí věci bez jednání podle § 51 odst. 2 s. ř. s., zatížil řízení vadou, jež v daném případě mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí městského soudu o věci samé. Námitka nesprávného procesního postupu městského soudu v předcházejícím řízení je proto důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Dalšími námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud již nezabýval, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), nebylo možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovémuto rozhodnutí, jestliže výsledkem bezvadného procesu by mohlo být rozhodnutí jiné, ovlivněné např. přednesy a vyjádřeními účastníků řízení na ústním jednání. Z téhož důvodu Nejvyšší správní soud ani neprováděl důkaz spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Ca 138/2004, neboť z výše uvedených důvodů bylo v této fázi řízení předčasné vyjadřovat se meritorně k námitkám obsaženým v kasační stížnosti.

[36] Toliko nad rámec k námitce stěžovatelů ohledně aktuálního průběhu stavebních prací v rozporu s uděleným stavebním povolením Nejvyšší správní soud připomíná, že posuzování této otázky není v kompetenci zdejšího soudu ani správních soudů obecně. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *vychází správní soud v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného správního rozhodnutí*, tj. k okamžiku rozhodování žalovaného. Správní soudy jsou tedy oprávněny posuzovat výlučně zákonnost vydaného správního rozhodnutí, a to k okamžiku, kdy bylo takové rozhodnutí vydáno; nemohou hodnotit ani jakkoliv se vyjadřovat ke skutečnostem či chování účastníků správního řízení po vydání takového rozhodnutí. Rozpor prováděných prací s projektovou dokumentací nebo stavebním povolením je možné v souladu s § 132 a násl. stavebního zákona uplatnit u stavebního úřadu, případně brojit proti způsobu vyřízení takového podnětu u nadřízeného správního orgánu (např. § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Případné námitky podjatosti oprávněných úředních osob působících na příslušném stavebním úřadě lze adresovat nadřízenému takové úřední osoby v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu. Správní soudy obecně, a tím pádem ani Nejvyšší správní soud, se k otázkám aktuálního vývoje prováděné stavby nemají pravomoc jakkoliv vyjadřovat.

[37] K přípisu stěžovatelů, kterým vyjádřili svůj požadavek na projednání věci před Nejvyšším správním soudem na ústním jednání, zdejší soud odkazuje na § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož *o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.*

Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Je tedy zcela na uvážení Nejvyššího správního soudu, zda ve věci nařídí jednání či nikoliv. Jednání bude nařízeno zpravidla tehdy, bude-li nutné provádět ve věci dokazování; takový případ však v projednávané věci nenastal a Nejvyšší správní soud ani z jiných důvodů nedospěl k závěru o nutnosti nařídit ústní jednání. V souladu s judikaturou zdejšího soudu důvodem pro nařízení jednání v řízení o kasační stížnosti není samotná žádost účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005-82, publikovaný pod č. 932/2006 Sb. NSS).

[38] S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a tak podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. Na městském soudu bude, aby nejprve opětovně zaslal účastníkům řízení výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Pokud nebude souhlas obou stran s rozhodnutím věci bez jednání dán, bude městský soud povinen nařídit ve věci ústní jednání. V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu